

דף כד.

עין משפט א.

אה"ע סימן קלח סעיף א

א. אמר לה טלי גיטך מעל גבי קרקע לא הוי גט, דבעינן שיתן בידה ^מ. ואפי' הגט היה בתוך ידו ופתח לה ידו ואמר לה טלי גיטך אינו גט אף שסייע לה, מ"מ כיון שלא קירב את ידו הוא אליה לא הוי נתינה.

ב. היה הגט תחוב במותניו וקירב גופו אליה וגם צמצם מותניו ונשתחרר הגט ואמר לה טלי גיטך מהני. והוא שעשה שני הדברים גם קירב גופו וגם צמצם מותניו ^ז, וי"א דהקירוב של גופו לבד מהני.

עין משפט ב.

אה"ע סימן קמא סעיף א

א. האשה ^פ יכולה למנות שליח אחר לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה, אבל אם אמרה לשליח בעלה בעצמו אתה תהיה שלוחי לקבלו, או יהיה פקדון אצלך, הרי זו ספק מגורשת עד שיגיע לידה ^ע. ומשהגיע לידה מגורשת ודאי. וי"ח וסוברים דאין האשה יכולה למנות כלל שליח לקבל מיד שליח בעלה ^פ.

מ. גיטין ע"ח ע"א, ומהרי"ל כתב שיש בזה ריח הגט ופסלה לכהונה.

נ. דהיות וקירוב גופו הוי נתינה גרועה ע"כ צריך גם צמצום מותניו, לא כן בקירב ידו אליה. לפ"ז בקירוב ידו אליה עם הגט לתת לה ולקחה ממנו הוי גט. ועיין ב"ש מה שתמה ודעת היש אומרים דהקירוב עצמו מועיל זו דעת הרמב"ם.

ס. מגיטין ס"ג ע"ב, רמב"ם, רא"ש רי"ף רשב"א ועוד.

ע. אף דבסי' קמ"ב סעיף י"ג באיש שנתן גט לאשתו ואמר לה הרי את שליח להולכה וכו' משמעות שקודם שיגיע לידה אפי' ספק מגורשת אין כאן, שאני התם באשה עצמה לא היה ראוי לחזור שליחות לבעל וע"כ בעינן שיטלו הגט ממנה ויתנו לה, ולא מהני שיאמרו לה בעוד הגט בידה, אבל כאן שאני כ"כ הב"ש. ועיין בב"מ שתמה על הב"ש וחלק עליו וכתב דגם שם בסי' קמ"ב אם לא יטלו ממנה הוי ספק מגורשת מעת שקיבלה אותו מיד בעלה וצ"ע.

פ. כמימרא דרב שם, וכ"כ בעל ההלכות והרשב"א בשם רבינו שמואל בן חופני, וטעמם משום בזיון של הבעל אם היא בעצמה אינה מקבלת מיד שלוחו, ולטעם זה יש חשש דאורייתא, או מטעם שלא יאמרו חצרה הבאה לאחר מכאן מועיל, וסוברים דחיישינן לדברי רב בסוגיא. והריב"ש כתב דהעיקר כדעה ראשונה להלכה ולמעשה.

הגה: ב. אשה שאמרה לשלוחה קבל לי גיטי מיד בעלי, והלך וקיבל מיד שלוחו לא מהני, כי הקפידה באומרה מיד בעלי, אבל אמרה מבעלי מהני אפי' מיד שלוחו ז.

עין משפט ג. אה"ע סימן קמב פ"ג יג
עיי' לעיל דף כג: עין משפט ו.ז.ט.

עין משפט ד. אה"ע סימן קלא פ"ג א

א. בין הכתיבה ובין החתימה בגט צריך שיהיו לשמה, והיינו לשם האיש המגרש והאשה המתגרשת ק. ואם נכתב שלא לשמה אינו גט ר. ואפי' נכתב לשם גירושין אך לא לשם האיש והאשה אינו גט ש.

עין משפט ה. אה"ע סימן קלא פ"ג ב

ב. יותר על כך, כתב לגרש את אשתו, ונמלך, ומצאו בן עירו ואמר לו: שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך, ונטלו ממנו וגירש בו, אף ע"פ שנכתב לשם גירושין, אינו גט.

דף כד:

עין משפט א. אה"ע סימן קלא פ"ג ג

ג. מי שהיו לו ב' נשים ששמותיהם שווין וכתב גט לגרש בו הגדולה

צ. תשובת הרשב"א אלף רט"ז, וה"ה בבעל שצויה לתת ליד אשתו דהקפיד, אבל אמר תן לאשתי ולא אמר ליד אשתי מהני ליד שלוחה, כ"כ הב"ש. ועל כן צריך להזהר במינוי השליח של הבעל או בהרשאה, שיקפידו שהבעל יאמר תן גט לאשתי, ולא עם תוספת ל-"יד" אשתי, כי אז אינו יכול למנות שליח אחר במקומו כי קפיד, אם לא שנותן לו רשות במפורש למנות אחר במקומו.

ק. כר"א בגיטין כ"ד ע"א.

ר. ואינו פוסל לכהונה, ב"ש.

ש. ואם כתב כולו לשמה, והרי את מותרת לכל אדם כתבו לא לשמה יש לחוש לחומרא, שאם קידשה אחר יש להצריכה גט מן השני, הואיל ובתופסי גיטין הראשונים לא היו כותבין זה, כ"כ הב"ש, ומשמע דעכ"פ הגט פסול מדרבנן.

אינו יכול לגרש בו הקטנה ^ה, ואם אמר לסופר כתוב ואיזה שארצה אגרש בו הגדולה או הקטנה וגירש בו אחת מהן, הרי זו ספק מגורשת ^א.

עין משפט ב. אה"ע סימן קלא פעיף ד

ד ג. והוא הדין אם אמר לסופר כתוב לאיזו שתצא מפתח הבית תחילה, וגירש בו זו שיצאה מפתח הבית תחילה, הרי זו ספק מגורשת.

עין משפט ג. אה"ע סימן קלא פעיף א
עיין לעיל דף כד. עין משפט ד

עין משפט ד.ה. חו"מ סימן מט פעיף ז

ז. היו שנים בעיר יוסף בן שמעון אין אחד יכול להוציא שטר על חבירו ^ב אם יש בו קנין, שיכול לומר לו שטר זה שאתה מוצא עלי שלי הוא והחזרתיו לך כשפרעת לי החוב שהיה לי בידך.

וכן אחר אינו יכול להוציא שטר חוב עליהם ^ג שכל אחד יאמר לו, לא עלי נכתב אלא על חבירי, אלא א"כ באו עדי השטר ואמרו זה השטר

ת. משמע דהגדולה אם נכתב לה יכול לגרשה ע"י עדי מסירה דהם מכירים, וא"כ לא בעינן מוכח מתוכו אלא לר"מ שסובר עדי חתימה כרתי, וכתב הב"ש דאפשר שלדעת הרי"ף ודעימיה הסוברים שאף לר"א בע"ח מהני, א"כ בעינן מוכח מתוכו גם לר"א, וא"כ אין לגרש בו אפי' הגדולה ע"י ע"מ אף שנכתב בשבילה, כיון שאין זה מוכח מתוכו ואם גירשה בו לא תינשא, עיין בב"ש ס"ק ג'. אבל מהשו"ע משמע דגדולה מהני אפי' שפוסק דע"ח לבד מהני ומשמע דלא כב"ש, ועיין בסי' קל"ו בב"ש ס"ק ד' דלהר"ן לא בעי מוכח מתוכו.

א. אף דקימ"ל בדאורייתא אין ברירה וא"כ לכאוי' הי' הדין נותן שלא תהא מגורשת כלל, אך זה אינו דרך לחומרא קימ"ל בדאורייתא אין ברירה אבל לקולא יש ברירה אפי' בדאורייתא, כ"כ הר"ן והט"ז והב"ש.

ב. דרק ביש בו קנין דכותבין ללוה אע"פ שאין מלוה עמו כמבואר בסי' ל"ט, ואז יש חשש שזה שמוציא אותו לגבותו הוא הלוה האמיתי, אבל בלא קנין, אין חשש, דאין כותבין ללוה כשאין מלוה עמו. כך ביאר הרמ"א את דברי השו"ע.

ג. וה"ה דאין אחר יכול להוציא השטר על הערב שלהם, אפי' שהוא ערב לשניהם או מנכסים המשותפים לשניהם, דכל שאינו יכול לתבוע מהם כך אינו יכול לתבוע מהערב או מנכסים, דנכסי בעל חוב אינם משועבדים אלא מדין ערב כמבואר בסוף סימן זה בסעיף י"ז.

שהעדנו עליו וזהו הלוח ^ד. ואם העידו כן עדים אחרים ולא עדי השטר, יש לו דין מלוה ע"פ.

ח. שני יוסף בן שמעון בעיר אחת ^ה מוצאין שטרות על אחר, ולא יכול האחר לומר לא נתחייבתי לך אלא לחבירך ששמו כשמך, שכל מי שהשטר יוצא מתחת ידו מחזיקין אותו שהוא שלו. אם לא שיש ביד הלוח שובר אחד שיכול לדחות כל אחד ע"פ השובר. אם לא שיכתבו זל"ז הרשאה ^ו ויגבו שהרי מודה שלא פרע אלא לאחד.

עין משפט ו. אה"ע סימן קסט סעיף כה

כה. אטר ברגלו, י"א שחולץ בשתיים, במנעל של ימין בימין, ובמנעל שמאל בשמאל. ויש מי שנסתפק לומר שאין לו ^ז תקנה.

ד. וה"ה אם אחד מהם היה קטן בזמן שנעשה השטר, גובין מהאחר. ותקנתם שיכתבו שילוש בשטר כלומר שם זקנם או סימן אחר. וה"ה אם הם מב' ערים וכתבו שם העיר של אחד הוי סימן, אם כתבו על אחד יוסף בן שמעון שליט"א ואביו של השני נפטר, הוי סימן, כ"כ הרמ"א. ובפעמוני זהב כתב, דלא הוי סימן בהכי לדעת מר"ן הב"י, דאפשר שזה חוזר עליו ולא על אביו ע"ש שהאריך. ושכ"כ הב"י בעצמו.

ה. דלנפילה לא חוששין כן דיקדק רבא מהמשנה דף קע"ב ע"ב בבתרא. וכן נתבאר ביבמות קט"ז ע"א.

ו. ואם יטען פרעתי לשניכם וצויתי לכתוב רק שובר אחד כי הוא יספיק לי להראותו לכל מי שיבא מכס לתבוע חובו, טענתו טענה, ולא יועיל הרשאה.

ואם יש בידו שובר ללוה שיכול לדחות כל אחד, זה רק באין משולשים לא בשטרות ולא בשובר, אבל אם בשטרות מושלשין ולא בשובר, על בעל השובר להביא ראייה ולא יכול לדחות. זו דעת המחבר. אבל הש"ך הסיק כהטור דהדין עם בעל השובר, אבל העיקר כהמחבר, כך גם הסכים בביאורים. ומי שבידו שטר משולש נשבע ונוטל, ואותו שאין לו שטר משולש נשבע לו הלוח ומפסיד ע"י השובר שאינו משולש. ועיין בפעמוני זהב שהעלה דאין אחד יכול לכוף חבירו לכתוב לו הרשאה ע"מ שיגבו ממנו.

ז. ונהגו כסברא הראשונה, וע"ל בפ"י הסדר סעיף מ'. ואדם שהורגל בהתעמלות או בצבא לעקור רגל שמאל תחילה יש להקל לחלוץ ברגל ימין בלבד ואין צורך בשתיים וכך העלה בשו"ת יביע אומר חלק ב' סי' כ' ע"ש.